

Levon hinta

”Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista minut, anna vahva henki.” (Ps. 51:12.)

Avaintekstit:

2. Sam. 11:1–27;
2. Sam. 12:1–23;
1. Moos. 3:1–8;
1. Joh. 1:9.

Monet ihmiset etsivät epätoivoisesti rauhaa ja hiljaisuutta. He ovat valmiita jopa maksamaan siitä. Monissa suurkaupungeissa on internetvapaita huoneita, joita ihmiset voivat vuokrata tuntihinnalla. Säännöt ovat tiukat: ei metelöintiä, ei vieraita. Ihmiset ovat valmiita maksamaan siitä, että saavat vain istua rauhassa, mietiskellä tai ottaa nokoset. Lentokentillä on vuokrattavissa nukkumiskapseleita. Myös melua vähentävät kuulokkeet ovat suosittuja. Myynnissä on jopa kangashuppuja ja koottavia yksityisyysuojia, jotka voi vetää pänsä tai kehonsa yli saadakseen nopean työpaikkatauon.

Todellisella levolla on myös hintansa. Vaikka itseapua toittavan median konsultit haluaisivat saada meidät uskomaan, että voimme päättää kohtalostamme ja että lepo on vain valinta- ja suunnittelukysymys, jos kuitenkin tarkastelemme asiaa täysin rehellisesti, tajuamme olevamme kykenemättömiä saamaan sydämeemme todellista lepoa. Neljännellä vuosisadalla Augustinus esitti asian ytimekkäästi käsitellessään Jumalan armoa kuuluisassa *Tunnustukset*-kirjassaan: ” – Sinä olet luonut meidät itsellesi, ja levoton on sydämeemme, kunnes se sinussa löytää levon.” (*Tunnustukset*, Karisto Oy Kirjapaino, Hämeenlinna 2003, s. 31.)

Tällä viikolla tarkastelemme Jumalan mielen mukaisen miehen elämää, jotta opimme, kuinka hän ymmärsi Jumalan levon todellisen hinnan.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 24.7.2021

UUPUNEITA JA VÄSYNEITÄ

Eräänä leppeänä kevätiltana levoton kuningas Daavid asteli palatsinsa katolla. Hänen olisi pitänyt olla armeijansa kanssa Jordanin toisella puolen johtamassa sotilaitaan ammonilaisten kukistamisessa, että valtakuntaan saataisiin lopulta rauha.

Se, ettei Daavid ollut siellä, missä hänen olisi kuulunut olla, avasi oven kiusaukselle. Lue 2. Sam. 11:1-5. Mitä tapahtui? Minkä suuren synnin Daavid teki?

Katoltaan Daavid näki kauniin naisen kylpemässä. Mielijohotteet saivat hänessä vallan, ja hän makasi Batseban kanssa, jonka aviomies oli yksi hänen armeijansa luotetuista upseereista. Muinaisten kuninkaiden tapaan Daavidin valta oli rajoittamatonta. Hänen ei tarvinnut noudattaa sääntöjä, jotka hallitsivat muita. Ja kuitenkin Daavidin perheen tuskallinen tarina tämän käänteentekevän hetken jälkeen muistuttaa meitä siitä, että vaikka hän oli kuningas, hän ei ollut Jumalan lain yläpuolella.

Laki on annettu turvaksi ja suojaksi. Jos sen ulkopuolelle astuu, jopa kuningas joutuu kokemaan tekojensa seuraukset. Heti kun Daavid rikkoi Jumalan lain rajoja, hän alkoi tuntea sen vaikutukset kaikilla elämänsä alueilla. Daavid kuvitteli, ettei hänen hairahduksensa ollut paljastunut kenellekään; ja kuitenkin Batseba oli nyt raskaana ja hänen miehensä poissa.

Lue 2. Sam. 11:6-27. Miten Daavid yritti peitellä syntiään?

Daavidin suunnitelma saada Uria kotiin vaimonsa luo epäonnistui. Uria oli erinomaisen miehen maineessa, ja hän vastasi Daavidille näin: "Liitonarkku ja Israelin ja Juudan miehet asuvat teltoissa, ja herrani Joab ja hänen miehensä ovat ulkona leirissä. Menisinkö minä kotiin syömään, juomaan ja makamaan vaimoni kanssa? Niin totta kuin sinä elät, sitä en voi tehdä." (2. Sam. 11:11.) Lopulta epätoivoinen Daavid sortuu "kauko-ohjattuun" salamurhaan peittääkseen syntinsä.

Miten Daavid, jolle Jumala oli antanut niin paljon, saattoi vajota niin alas? Mistä varoituksesta meidän tulisi ottaa vaarin tässä kertomuksessa?

HERÄTYS- KUTSU

Natan ja Daavid tunsivat toisensa hyvin. Aiemmin Natan oli neuvonut Daavidia tämän tempelinrakennussuunnitelmissa (2. Sam. 7). Nyt profeetalla on erilainen viesti kuninkaalleen.

Miksi Natan esitti kertomuksen sen sijaan, että olisi nimennyt Daavidin synnin ja häpäissyt hänet oitis? Lue 2. Sam. 12:1-14.

Natan tiesi, mitä sanoa. Hän kertoi kertomuksen, johon Daavid entisenä paimenena saattoi samaistua. Daavidilla oli kehittynyt oikeudentaju, ja hän oli suoraselkäinen. Tavallaan Natan viritti ansan, johon Daavid suoraan asteli.

Kun Daavid tietämättään julisti oman kuolemantuomionsa, Natan sanoi hänelle: "Se mies olet sinä." (2. Sam. 12:7.) Tämän voi sanoa monella tavalla. Sen voi huutaa, sanoa syyttävästi tai ilmaista ääni täynnä huolenpitoa ja välittämistä. Natanin sanoissa kuului varmaankin armo. Daavidin on täytyntä tuntea samaa tuskaa mitä Jumala tuntee, kun joku hänen pojistaan tai tyttäristään tietoisesti astuu hänen tahtonsa ulkopuolelle. Jokin Daavidin sydämessä repeytyi.

Miksi Daavid vastaa sanomalla: "Olen tehnyt syntiä Herraa vastaan", sen sijaan, että olisi sanonut: "Olen tehnyt syntiä Batebaa vastaan" tai: "Olen murhaaja"? (2. Sam. 12:13; ks. myös Ps. 51:6.)

Daavid tajusi, että synti, joka tekee sydämemme levottomaksi, on ensi sijassa loukkaus Jumalaa vastaan. Me satutamme itseämme, ja meillä on vaikutusta toisiin. Tuomme häväistystä perheellemme tai seurakunnallemme. Pohjimmiltaan me kuitenkin satutamme Jumalaa ja lyömme jälleen uuden nauhan ristinpuuhun, joka kohoaa taivasta kohti Golgatalla.

"Daavid liikuttui profeetan nuhteesta, hänen omatuntonsa heräsi, ja hänen syllisyysensä näyttäytyi kaikessa laajuudessaan. Katuvana hän nöyrytyi Jumalan edessä. Värähtelevin huulin hän sanoi: 'Minä olen tehnyt syntiä Herraa vastaan.' Kaikki toisille tehty vääryys heijastuu loukatusta takaisin Jumalaan. Daavid oli tehnyt pahoin syntiä sekä Uuriaa että Batebaa kohtaan, ja sen hän nyt tunsu syvästi. Mutta tavattoman paljon suurempi oli hänen syntinsä Jumalaa kohtaan." (2AO 300, 301.)

ANTEEKSI- ANNETTU JA UNOHDETTU?

Kun Daavid on tietämättään julistanut tuomion itselleen (2. Sam. 12:5, 6), Natan nostaa esiin Daavidin synnin suuruuden. Daavidin sydän särkyy. Hän tunnustaa syntinsä. Heti Natan vakuuttaa, että Daavid on saanut anteeksi: "Herra vapauttaa sinut tästä synnistä, eikä sinun tarvitse kuolla." (2. Sam. 12:13.) Jumalan anteeksiantoa ei tarvitse odotella. Daavidin ei tarvitse todistaa olevansa todella vilpiton ennen kuin hänelle suodaan anteeksianto.

Kuitenkin Natan, joka on jo ennustanut Daavidin synnin seuraukset 2. Sam. 12:10–12, jatkaa kertomalla, että syntyvä lapsi tulee kuolemaan.

Mitä tarkoittaa, että Jumala oli vapauttanut Daavidin synnistä? Lue 2. Sam. 12:10–23 pohtiessasi tuota.

Daavid varmasti mietti tätä samaa asiaa nähdessään maailmansa murenevan – vauvansa kuolevan, perheensä elämän menevän sekaisin (Amnon ja Absalom) ja tulevaisuutensa muuttuvan epävarmaksi. Daavidin synnit vaikuttivat myös viattomiin ihmisiin, kuten Uriaan ja vastasyntyneeseen vauvaan, mutta syntiensä seurauksista huolimatta Daavid alkaa ymmärtää, että Jumalan armo peittää tämän kaiken ja että jonakin päivänä kaikki synnin seuraukset poistetaan. Sitä odotellessa hän voi saada rauhan kolkuttavaan omaantuntoonsa Jumalan armossa.

Mitä Daavid tuntee todellisuudessa tarvitsevansa? Mitä hän kaipaa? Lue Ps. 51:3–8.

Psalmissa 51 Daavid avaa sydämensä ja tunnustaa syntinsä. Daavidin vetoamus armon saamiseksi tuo esiin Jumalan horjumattoman rakkauden ja hänen suuren myötätuntonsa. Daavid kaipaa uudistumista.

Kun mietimme Jeesuksessa löytämämme levon hintaa, taajuamme, että olemme syntisiä ja tarvitsemme Pelastajaa. Sitten käännyimme pyytämään apua siltä ainoalta, joka voi pestä meidät puhtaiksi ja uudistaa meidät. Kun teemme tämän, voimme olla rohkealla mielellä: tässä on avionrikkoja, manipuloijia, murhaaja ja ihminen, joka rikkoi ainakin viittä kymmenestä käskystä, mutta hän pyytää apua ja tarttuu lupaukseen Jumalan anteeksiannosta.

JOTAKIN UUTTA

Kun Daavid on tunnustanut syntinsä puolustelematta tai selittelemättä sitä, hän vetoaa Jumalaan. Mitä hän pyytää? Lue Ps. 51:9-14.

Viittaus iisopilla puhdistamiseen oli tuttua sanastoa jokaiselle israelilaiselle, joka oli koskaan käynyt pyhäkössä. Viitataan rituaaliseen puhdistautumiseen, jota kuvattiin Mooseksen laissa (3. Moos. 14:4), Daavid tunnustaa uhrin voiman - uhrin, joka tulevaisuudessa annettaisiin poistamaan maailman synnit.

Daavid pyytää myös iloa ja riemua. Eikö pyyntö ole vähän julkea ajatellen hänen syntinsä suuruutta?

Kenties pyyntö on helpompi ymmärtää, jos asian ilmaisee toisin: "Kerro, että olen saanut anteeksi, jotta voin astua taas pyhäkköön, jossa saan kuulla niiden iloa ja riemua, jotka sinua palvelevat."

Kun Adam ja Eeva tekivät syntiä, he piiloutuivat Jumalalta (1. Moos. 3:8). Miksi Daavidin pyyntö sen jälkeen, kun hän oli tehnyt syntiä, on niin erilainen? Lue Ps. 51:13, 14.

Daavid ei halua menettää Jumalan läsnäolossa elämisen tuntoa. Hän tajuaa olevansa voimaton ilman Pyhää Henkeä. Hän tietää, että yhtä helposti kuin hän lankesi syntiin Batseban kanssa, hän voi langeta uudelleen. Hänen itsevarmuutensa on pirstaleina.

Daavid ymmärtää, että voitot tulevaisuudessa eivät ole hänestä itsestään lähtöisin; ne ovat yksin Jumalasta Daavidin turvatussa täysin häneen.

Voitokkaassa kristillisessä elämässä ei ole kyse meistä itsestämme, ainoastaan Jeesuksesta. Kaipaamme hänen läsnäoloaan ja Henkeään; haluamme hänen tarjoamansa pelastuksen ilon. Ymmärrämme uudistumisen ja ennallistamisen tarpeemme. Tarvitsemme Jumalan antamaa lepoa, hänen luomistekoaan meissä. Luomisen lepo ei ole kaukana anteeksiannosta. "Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista minut, anna vahva henki." (Ps. 51:12.) Jakeessa käytetään luomisen sanastoa. Vanhassa testamentissa vain Jumala voi luoda (*bāra'*) — ja kun meidät on luotu uudestaan, me voimme levätä.

JUMALAN VALON HEIJASTA- JAT

Kenties luonnollisin reagointitapa nolon epäonnistumisen ja anteeksisaannin jälkeen on yrittää unohtaa koko tapahtuma. Muistot epäonnistumisesta voivat olla tuskallisia.

Mitä Daavid haluaa tehdä kipeän kokemuksensa kanssa? Lue Ps. 51:15-21.

Kun jokin astia tai kallisarvoinen maljakko putoaa ja särkyä sirpaleiksi, me yleensä huokaisemme ja heitämme hyödyttömät palaset pois. Japanissa on perinteinen taidemuoto nimeltä *kintsugi*, jossa on erikoistuttu rikkoutuneen keramiikan uudelleen kokoamiseen. Siinä käytetään jotakin arvokasta metallia, esim. nestemäistä kultaa tai hopeaa, jolla liimataan särkyneet palat yhteen ja näin särkyneestä esineestä tulee kaunis ja kallisarvoinen.

Joka kerta kun Jumala antaa meidän rikkomuksemme anteeksi ja luo meidät uudelleen, jotakin muuttuu. Jumalan anteeksianto liimaa rikkonaisuutemme ehyeksi kokonaisuudeksi, ja entiset särökohdat vievät huomion Jumalan armoon. Meistä voi tulla Jumalan kovaäänisiä. "Silloin minun kieleni laulaen ylistää sinun vanhurskauttasi." (Ps. 51:16, RK 2012.) Me emme yritä itse korjata tai parannella itseämme. Meidän murtuneessa mielessämme ja särkyneessä, katuvassa sydämessämme on Jumalalle kiitosta kyllin – ne ovat valonsäteitä, jotka maailma voi nähdä ympärillämme. Kokemuksemme vetää puoleensa niitä, jotka itsekin etsivät anteeksiantoa.

Miten Ps. 51 ja 1. Joh. 1:9 liittyvät toisiinsa?

1. Joh. 1:9 on lyhyt tiivistelmä Psalmista 51. Kuten Daavid tiesi, että "Murtunut mieli on minun uhrini, särkynttä sydäntä et hylkää, Jumala" (Ps. 51:19), samoin Johannes vakuuttaa: "Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä." (1. Joh. 1:9.)

Daavid ei pystynyt korjaamaan vahinkoa, jonka hänen tekonsa ja huono esimerkkinsä hänen perheelleen olivat saaneet aikaan. Hän kärsi päätöksensä ja tekonsa seuraukset. Silti Daavid tiesi, että hän oli saanut anteeksi. Hän tiesi, että hänen piti luottaa uskossa siihen, että eräänä päivänä Jumalan todellinen Karitsa tulisi ja ottaisi hänen paikkansa.

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Daavid katui vilpittömästi ja syvästi. Hän ei yrittänyt mitenkään lieventää rikostaan. Eikä hän rukouksillaan pyrkinyt vapautumaan uhkaavasta tuomiosta. – Hän totesi sielunsa tahaantuneeksi ja inhosi syntiään. Eikä hän rukoillut vain anteeksiantoa vaan myös sydämen puhtautta. – Hän uskoi, että Jumalan lupaukset syntisille takasivat hänellekin anteeksiannon ja hyväksymisen. – ’Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää.’ Ps. 51:18, 19.

Vaikka Daavid oli langennut, Herra nosti hänet. –

Daavid nöyrtyi ja tunnusti syntinsä, kun taas Saul ylenkatsoi nuhteen ja paadutti sydämensä katumattomaksi.

[Tämä Daavidin elämänvaihe] – valaisee meille voimakkaasti koko ihmiskunnan taisteluja ja kiusauksia, aitoa katumusta –. Kautta aikojen – [t]uhannet Jumalan lapset ovat syntiin eksytyään – muistaneet – Daavidin vilpittömän katumuksen ja tunnustuksen, – niin hekin ovat rohkaistuneet katumaan ja yrittämään jälleen vaeltaa Jumalan käskyjen tietä.

Kuka – nöyrtyy Daavidin tavoin tunnustamaan syntinsä ja katumaan, saa olla varma siitä että hänellä on toivoa. – Herra ei koskaan hylkää todella katuvaa sielua.” (2AO 304, 305.)

Keskustelunaiheita:

1. Miksi kaikki synti on loppujen lopuksi syntiä Jumalaa vastaan? Mitä Jumalaa vastaan rikkominen tarkoittaa?

2. Mitä voimme sanoa ei-uskovalle, joka ponnistelee ymmärtääkseen, miksi viattomat kärsivät, sellaiset kuin Uria tai Daavidin ja Batsaban vastasyntynyt vauva? Miten voimme selittää Jumalan rakkautta ja oikeudenmukaisuutta tällaisissa tilanteissa? Miten suuren taistelun näkökulma auttaa avaamaan asiaa?

3. Miksi Raamatusta omistetaan kaksi kokonaista lukua Daavidin ja Batsaban kurjan tarinan kertomiseen? Millaista tarkoitusta kertomuksen esittäminen palvelee?

4. Synti erottaa meidät Jumalasta, kuten Ps. 51:13, 14 sanotaan. Miten tämä kokemuksesi mukaan tapahtuu? Miten selittäisit toisille, miltä ero Jumalasta tuntuu ja miksi se on niin epämurkavaa? Miksi lupaus armosta on ainoa apu?